

Nr 22.

Ankom till riksdagens kansli den 19 juni 1914 kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående upplåtande i särskilda lägenheter av förra militiebostället Eggelstad nr 10 i Malmöhus län.

(1:a avd.)

I en till riksdagen den 1 maj 1914 avlåten, till jordbruksutskottets förberedande behandling hänvisad proposition, nr 26, har Kungl. Maj:t under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag föreslagit riksdagen medgiva, att, sedan förra trumpetarbostället $\frac{1}{4}$ mantal Eggelstad nr 10 i Tolånga socken av Malmöhus län med i statsrådsprotokollet omförmålt undantag blivit fördelat i sex med litt. Aa, Ab, Ac, Ad, Ae och Af betecknade lägenheter, dessa lägenheter må var för sig med i nämnda protokoll angivet område jämte del i mark, som för lägenheternas gemensamma behov avsatts till vägar, upplåtas enligt kungörelsen den 17 oktober 1913 angående grunder för upplåtande av egnahemslägenheter från vissa kronoegendomar och med iakttagande av de i kungl. brevet till domänstyrelsen samma dag meddelade närmare bestämmelser i fråga om tillämpningen av berörda grunder.

I detta ärende har departementschefen till berörda statsrådsprotokoll anfört följande:

»Vid en år 1911 hållen uppskattningsförrättning för förnyad utarrendering från den 14 mars 1914 av förra trumpetarbostället $\frac{1}{4}$ mantal Eggelstad nr 10 i Tolånga socken av Malmöhus län, vilken egendom lämnat 1,210 kronor i årligt arrende, framställde uppskattningsmännen alternativa förslag om egendomens disposition.

I skrivelse den 12 januari 1912 underställde domänstyrelsen ärendet Kungl. Maj:ts prövning samt överlämnade därvid instrumentet över berörda förrättning och övriga ärendet rörande handlingar, däribland en av t. f. distriktslantmätaren J. Trulsson år 1911 upprättad karta över egendomen med beskrivning samt ett av t. f. extra lantmätaren J. Gordh samma år uppgjort, å nämnda karta jämväl upptaget förslag till ägostyckning å egendomen.

Av handlingarna i ärendet inhämtades, bland annat, följande.

Egendomen, som är belägen omkring 0.8 mil från Lövestads järnvägsstation, 3.2 mil från Ystad och 4.3 mil från Lund och vars ägor bestå av ett hemskifte och fem torvmosseskiften, de senare belägna på skilda ställen omkring 1 å 1.2 kilometer från hemplanen, innehåller en areal av 59 hektar 79.6 ar, därav 53 hektar 6.7 ar tomter, åker och dylikt samt 6 hektar 72.9 ar äng, varjämte inom ägoområdet finnas vägar om 73.7 ar, vilka, å kartan betecknade med ägofigurerna nr 35, 36, 67 och 69, vid enskifte undantagits för delägarnas gemensamma behov. Jorden är av naturen svag och har genom dålig skötsel blivit utsugen och kraftlös.

Uppskattningsmännen hade, förutom att de föreslagit, att en å nämnda karta med litt. Ag¹ och Ag² betecknad lägenhet skulle från egendomen upplåtas och hembjudas innehavaren, beträffande egendomens disposition i övrigt, såsom ovan nämnts, uppgjort alternativa förslag.

Enligt uppskattningsmännens mening lämpade egendomen sig icke för försäljning till smärre egna hem. I närheten kunde nämligen en egnahemsägare icke såsom biförtjänst vid skötseln av det egna hemmet påräkna något stadigvarande arbete, vare sig vid industri eller annat företag, enär någon tillgång härå icke funnes inom rimligt avstånd, utan vore en sådan person för sin och de sinas utkomst snart sagt uteslutande hänvisad till det egna hemmet, och området för ett sådant vore för snävt tilltaget för att innehavaren skulle därå kunna föda en familj. Troligast vore, att, såsom på flera andra ställen inträffat, egnahemsägare på nu ifrågavarande egendom skulle duka under för ekonomiska svårigheter, helst jordens avkastningsförmåga i det skick, egendomen nu befunne sig, till en början måste bliva ringa. Om däremot jorden uppdelades i mindre jordbrukslägenheter och till varje sådan lades en så pass stor areal, att ägaren finge full sysselsättning därmed, funnes någon möjlighet, att han skulle kunna reda sig.

Enligt det förslag, som av uppskattningsmännen uppgjorts för egendomens försäljning, skulle egendomen med undantag av ovanberörda lägenhet litt. Ag¹ och Ag² fördelas i sex å kartan med röda gräns-

linjer samt litt. Aa, Ab, Ac, Ad, Ae och Af utmärkta lotter, vilka, med nedan nämnda arealer, åsatts följande saluvärden:

Litt.	Ägofigurer å kartan	A r e a l								Saluvärde kronor
		tomt och åker		märgelgrav och äng		torvmosse		Summa		
		har	ar	har	ar	har	ar	har	ar	
Aa	av 1, 2, 3, av 4, 5—8, av 14, av 16 och 66	10	31.4	—	6.9	—	30.4	10,68.7	4,125	
Ab	av 4, 9—13, av 14, 15, av 33, 34 och 66 a	9	76.4	—	4.3	—	13.9	9,94.6	4,390	
Ac	av 1, av 17, 18, av 20, 68 och 68 a	7	33.3	—	5.3	—	36.1	7,74.7	3,115	
Ad	av 17, 19, av 20, 21—30, 32 och av 70	7	20.2	—	5.0	—	49.4	7,74.6	5,420	
Ae	av 45, 46—50, av 51, av 52 och av 70	8	11.9	1	20.7	—	49.4	9,82.0	4,530	
Af	37—44, av 45, av 51, av 52 och 71	7	89.1	1	35.4	—	57.5	9,82.0	4,475	

Av dessa lotter skulle endast litt. Ad bliva försedd med byggnader. En sjunde lott skulle utgöras av ovanberörda lägenhet litt. Ag¹ och Ag², för vilken saluvärdet beräknats till 1,910 kronor, varjämte för lotternas gemensamma behov såsom vägar skulle avsättas ägofigurererna av nr 14, av nr 16, nr 31 och av nr 33 om tillhoppa 19 ar.

För en försäljning ansågo uppskattningsmännen följande skäl tala. Skulle egendomen utarrenderas, kunde kronan icke undgå att med hänsyn till de dåliga åbyggnaderna, som funnes å egendomen, göra stora uppostringar för nybyggnad, som under den närmaste tiden torde komma att draga en kostnad av omkring 14,000 å 15,000 kronor, och härtill komme vidare kostnad för bidrag till täckdikning, som torde kunna beräknas till omkring 4,000 kronor. Under åtskilliga år komme sålunda kronan, för det fall att egendomen ånyo utarrenderades, att icke hava någon inkomst av densamma.

Vid ett utbudande av egendomen, uppdelad i lotter på sätt ovan föreslagits, återstode dock en betänklighet, som uppskattningsmännen ansett böra beaktas, nämligen huru det skulle gestalta sig för kronan, om det ej skulle lyckas att få alla lotterna försålda. Man kunde då

komma att stå med obebyggda, osålda lotter och, då dessa skulle utarrenderas på så kort tid som exempelvis två år i sänder, bleve inkomsten nästan så gott som ingen, och det kunde knappast undvikas, att jorden bleve ytterligare utpinad och mindre begärlig vid utbud till försäljning. Till följd av egendomens något avlägsna läge och det dåliga skick, var den befundes, vore det att befara, att det skulle bliva svårt om ej omöjligt att få antagliga anbud å hela området vid försäljningsutbud även till låga priser, under det att anbud å arrende av egendomen nog alltid stode att erhålla.

I händelse av egendomens förnyade utarrendering borde enligt uppskattningsmännens åsikt arrendatorn åläggas att inom utgången av de fyra första arrendeåren uppföra nytt boningshus och svinhus, varför kostnaden beräknats till omkring 9,700 kronor. Under förutsättning av bifall till detta byggnadsförslag hade det årliga arrendet uppskattats till 1,400 kronor för en 20-års period.

Om vid försäljning av ovannämnda med litt. Aa, Ab, Ac, Ad, Ae och Af betecknade sex lotter de föreslagna saluvärdena, tillhopa 26,055 kronor, skulle uppnås, kunde kronan icke beräkna högre inkomst därav än 3.6 procent eller årligen 938 kronor, motsvarande för 20 år 18,760 kronor. Om egendomen åter bebyggdes och den beräknade årliga arrendeinkomsten av 1,400 kronor uppnåddes, utgjorde denna för 20 år 28,000 kronor, varifrån dock borde dragas det belopp, de nu föreslagna byggnaderna beräknats kosta, eller 9,700 kronor, varefter återstode 18,300 kronor. Under nästa arrendeperiod skulle således kronans inkomster av egendomen, därest ingen ränta beräknades, bliva i det närmaste lika stora, vare sig försäljning eller utarrendering ägde rum, men i senare fallet hade dock kronan kvar en egendom, som efter 20 år borde hava ett mycket högre värde och som borde kunna väl motivera, att kronan nedlade ytterligare kostnad för nybyggnad och täckdikning. Det vore nämligen endast det dåliga skick, vari byggnader och hävd, till följd av ständiga ombyten av arrendatorer med i allmänhet dålig ekonomi, befunde sig, som vållade egendomens låga saluvärde för närvarande. Uppskattningsmännen ansåge därför övertvägande skäl tala för egendomens förnyade utarrendering, helst, såsom ovan framhållits, man kunde befara, att köpare till alla lotterna på en gång icke kunde erhållas.

Beträffande dispositionen av egendomen ansåg sig Kungl. Maj:ts befallningshavande i länet — oaktat egendomen sedan år 1904 haft icke mindre än fem arrendatorer med i allmänhet dålig ekonomi, vilka vanskött såväl jordbruket som byggnaderna — böra på skäl, som av

uppskattningsmännen anförts, tillstyrka, att egendomen med undantag av lägenheten litt. Ag¹ och Ag² bibehölles i kronans ägo och ånyo utarrenderades.

Domänstyrelsen anförde i sin ovanberörda skrivelse, att med avseende å den stora svårighet att få lämpliga arrendatorer, som syntes vidlåda denna egendom, och de beräknade dryga kostnaderna för egendomens bebyggande och förbättrande i övrigt efter den ut-sugning, för vilken den varit föremål under de senare åren, det enligt styrelsens uppfattning skulle varit önskvärt, att försök gjorts med egendomens disponerande på annat sätt, såsom dess försäljning i mindre jordbrukslägenheter såsom uppskattningsmännen alternativt ifrågasatt. På grund av den erfarenhet, styrelsen erhållit i fråga om upplåtelse av obebyggda jordbrukslägenheter med byggnadsskyldighet för köparen, hade styrelsen dock ej kunnat annat än ställa sig tveksam beträffande möjligheten att till fördel för kronan genomföra ett sådant förslag. Vid ett utbudande syntes med visshet kunna väntas, att de bebyggda lotterna vunne köpare, men å andra sidan att å de flesta av de obebyggda ej erhöles antagliga bud. Kronan skulle sedan hava att sköta de osålda lotterna, blottade på det för deras självständiga brukande erforderliga stödet, byggnader, och resultatet skulle antingen bliva, att kronan finge dålig eller ingen avkomst eller att kronan bleve nödsakad att bekosta deras bebyggande. Vid jämförelse av dessa olägenheter med vad en förnyad utarrendering av egendomen kunde föra med sig, hade styrelsen ansett sig ej kunna förorda försäljning av egendomen till annan del än den uppskattningsmännen och Kungl. Maj:ts befallningshavande ifrågasatt.

I proposition den 13 december 1912 (nr 22) föreslog härefter Kungl. Maj:t riksdagen medgiva, att förenämnda med litt. Ag¹ och Ag² betecknade lägenhet måtte från ifrågavarande egendom upplåtas i enlighet med kungörelsen den 31 december 1909 angående förändrade grunder för åtgärder i syfte att åt mindre bemedlade och obemedlade bereda tillfälle att förvärva egnahemslägenheter från vissa kronoegendomar och med iakttagande av de i nådiga brevet till domänstyrelsen samma dag i fråga om tillämpningen av berörda grunder meddelade närmare bestämmelser.

I skrivelse den 30 maj 1913 (nr 196) anmälde riksdagen, att ifrågavarande proposition av riksdagen bifallits. Tillika och under uttalande att det syntes riksdagen med skäl kunna ifrågasättas, huruvida icke lämpligen försök borde göras med styckning och försäljning till mindre jordbruk jämväl av återstoden utav egendomen, framhöll riksdagen önskvärheten av att, innan sistnämnda del av egendomen ånyo utarrenderades, Kungl. Maj:t toge frågan om den framtida dispositionen

därav under förnyat övervägande, varefter det förslag, som i anledning av vad riksdagen sålunda anfört kunde bli uppgjort, torde böra föreläggas 1914 års riksdag.

Jämlikt Kungl. Maj:ts föreskrift den 13 juni 1913 har domänstyrelsen anmodat Kungl. Maj:ts befallningshavande i Malmöhus län att genom vederbörande uppskattningsmän låta verkställa förnyad undersökning rörande lämpligheten av den av riksdagen ifrågasatta uppdelningen av återstoden av egendomen ävensom att, i den mån undersökningen därtill gäve anledning, låta uppgöra förslag till uppdelning av ifrågavarande återstod.

Med skrivelse den 31 oktober 1913 har nu domänstyrelsen överlämnat instrumentet över den sålunda anbefallda förrättningen jämte yttranden av kronfogden och länsmannen i orten ävensom Kungl. Maj:ts bemälda befallningshavande.

Av sistberörda instrument inhämtas, bland annat, följande.

Sedan uppskattningsmännen besiktigt ägområdet för ytterligare överläggning rörande lämpligheten av dess uppdelning och avyttring till mindre jordbruk, uttalade de, att någon lämpligare uppdelning än den, som vid föregående uppskattningsförrättning föreslagits, icke kunde av nämnden uppgöras. Även de vid föregående förrättning föreslagna saluvärdena hade ansetts väl avvägda.

Om försök skulle ånyo göras att utarrendera ifrågavarande egendom i dess helhet, skulle det med stor sannolikhet bli ont om spekulanter, alldenstund den person, som skulle kunna reda sig såsom arrendator å egendomen, måste vara i besittning av ett jämförelsevis stort kapital för att kunna förskottera byggnadskostnaden ävensom kostnad för täckdiktningensarbete samt till uppsättning av levande och döda inventarier. En person med nu nämnda kvalifikationer skulle enligt uppskattningsmännens mening nog hellre skaffa sig ett arrende, där han finge det mindre arbetsamt än vid nu ifrågavarande egendom.

Uppskattningsmännen hade i trakten erhållit upplysning, att vid Vanstadtorp och Heinge, ej långt avlägsna från Eggelstad, försäljning företagits av små jordbruk, vilka därvid icke visat sig svårsålda. Då det emellertid kunde tänkas, att vid utbud ej alla de förenämnda sex lotterna erhöle köpare, borde enligt uppskattningsmännens åsikt den lott litt. Ad^I, varå egendomens byggnader vore belägna, säljas först sedan övriga fem lotter avyttrats. (Lotten litt. Ad består dels av ett åkerskifte, betecknat med Ad^I, och dels av ett torvmosseskifte, betecknat med Ad^{II}.)

I betraktande härav hava uppskattningsmännen ansett lämpligast,

att auktion utlystes dels för försäljning av varje lott för sig, dels för försäljning av områdena litt. Ad^I och Ad^{II} i förening med någon eller några av de övriga lotter, som eventuellt ej vunnit köpare, dels ock slutligen, om så påfordrades, för utbudande av arrenderätten till oförsålda lotter. I samtliga nu nämnda fall skulle kronan förbehålla sig rätt att antaga eller förkasta gjort köpeanbud. Härigenom undveke man risken, att kronan tilläventyrs finge behålla jord utan byggnader. Även om blott några av lotterna funne köpare, bleve detta till fördel för kronan, enär återstoden av egendomen då bleve mera lättskött på samma gång som kronan sluppe uppföra så stora stall och bostadsbyggnader, som erfordrades, för den händelse egendomen i sin helhet ånyo utarrenderades.

Länsmannen i orten har i sitt yttrande framhållit, att det vid försäljning av lägenheter från den i orten belägna Lövestads kungsgård visat sig, hurusom mindre jordbruk utan byggnader vore svårsålda. De lotter, som därvid utbudits till försäljning, hade likväl bestått av vida bättre och mera lättskött jord än jorden till nu ifrågavarande egendom. Med denna erfarenhet och i betraktande därav att i orten finnes åtskilliga mindre lägenheter med byggnader, vilka vore åtkomliga för småbrukare, finnes enligt länsmannens mening föga utsikt att få sälja från Eggelstad avsöndrade lägenheter. Dock förefölle det, som om det vore möjligt att till ägare av egendomen angränsande mindre hemman, vilka icke behövde uppföra hus å lotterna, försälja någon av dessa till det föreslagna priset. — I det skick, vari egendomen nu befunnes, ansåge länsmannen det vara föga troligt, att en arrendator, som hade förmåga att sköta jordbruk på tillfredsställande sätt, kunde erhållas å densamma, såvida icke staten under första arrendeåren uppförde nya byggnader samt lämnade avsevärd hjälp till dränering. Skulle en arrendator kunna existera å egendomen, måste staten enligt länsmannens mening offra omkring 25 å 30,000 kronor på densammas iordningställande. Detta belopp syntes icke under första arrendeperioden kunna nämnvärt amorteras. Då, oaktat tiderna för lantbruk nu vore de bästa, som varit på flera år, jord av beskaffenhet som den ifrågavarande, även då den vore i gott skick, icke betingade högre arrende än 30 kronor per hektar, förefölle det, som om nedlagda kostnader i hus och jordförbättring, om de skulle förräntas, icke skulle kunna amorteras under närmaste 40 å 50 år.

Länsmannen har slutligen förklarat sig icke kunnat underlåta att nämna, att egendomen Eggelstad såsom belägen i en skogfattig trakt, där jorden utgjordes av skogslera, syntes väl lämpa sig för skogsplan-

tering. Att döma av de priser, skog betingade å Lövestads kronopark, syntes det för staten mest lönande sättet att bruka denna jord vara att där odla skog. Helt säkert skulle detta bliva till större gagn och trevnad för orten samt förmånligare för ägaren, än om jorden upplättes till småbrukare eller ånyo utarrenderades.

Kronofogden har ansett, att med hänsyn till den nybyggnad, som i händelse av egendomens förnyade utarrendering skulle bliva erforderlig och varför kostnaden sannolikt skulle belöpa sig till ett i förhållande till en skälig arrendeavgift mycket ansevärt belopp, den föreslagna styckningen av egendomen otvivelaktigt skulle vara mera fördelaktig än dess upplåtande på arrende, därest nämligen de beräknade köpeskillingarna erhöles för samtliga lotterna. Emellertid har kronofogden i likhet med länsmanen befarat, att åtminstone flertalet av lotterna i brist på spekulanter skulle bliva mycket svårsålda.

Kungl. Maj:ts befallningshavande har uttalat, att enligt Kungl. Maj:ts befallningshavandes förmenande riksdagen icke framhållit någon ny, avgörande omständighet, som vore ägnad att ytterligare giva stöd åt förslaget att stycka och försälja hela egendomen. Kungl. Maj:ts befallningshavande kunde icke finna, att vare sig 1911 års uppskattningsnämnd eller de myndigheter, som därefter hörts i saken, förbigått någon väsentlig synpunkt, som vore ägnad att allsidigt belysa det föreliggande spörsmålet.

Emellertid skulle, ansåge Kungl. Maj:ts befallningshavande, kunna påstås, att frågan kommit i ett något annat läge efter den förnyade utredning, som av 1913 års uppskattningsnämnd företagits. Det vore dock härvid att märka, att nämnden icke ansett sig kunna eller böra inkomma med annat förslag till egendomens styckning än det, som framlagts av 1911 års nämnd såsom dess ena alternativ. I denna del hade alltså ärendets förnyade behandling icke åstadkommit något annat uppslag än det redan förhandenvarande. Under sådana förhållanden hade 1913 års förrättningsmän funnit sig icke kunna på annat sätt tillmötesgå den av riksdagen uttalade önskan, än att de under förutsättning av beslut om hela egendomens styckning ansett sig böra hemställa om visst förfarande vid anordnande av de auktioner, som skulle komma att äga rum för de olika ägolotternas försäljning, nämligen i syfte att åt kronan till det sista behålla den lägenhet, som föreslagits att omfatta det område, varå nuvarande byggnaderna voro belägna.

Med framhållande av nu anförda omständigheter och under uttalande av den farhåga, att åtminstone några av de till styckning avsedda områdena icke skulle finna köpare, har Kungl. Maj:ts befallnings-

havande ansett sig icke kunna förordna bifall till uppskattningsnämndens förslag i nu ifrågavarande hänseende. För denna sin mening har Kungl. Maj:ts befallningshavande funnit ytterligare stöd i den omständigheten, att den löpande arrendeperioden inom kort utginge och att det vore tämligen sannolikt, att, genom det av uppskattningsnämnden föreslagna förfarandet med upprepade auktioner, dispositionen av de särskilda ägotalotterna icke hunne bliva definitivt genomförd före den 14 mars 1914, då arrendatorn skulle frånträda arrendet.

Med vidhållande av vad Kungl. Maj:ts befallningshavande förut i ärendet hemställt, har därför Kungl. Maj:ts befallningshavande för sin del förordat, att ifrågavarande egendom på vanligt sätt måtte utbjudas till förnyad utarrendering.

Överjägmästaren i södra distriktet har efter inhämtande av vederbörande jägmästares mening anfört, att, ehuru väl åkerjordens beskaffenhet betingade jämförelsevis dyrbart plantmaterial och skogskulturkostnaderna för de omkring 52.75 hektar, som kunde göras skogbärande, säkerligen icke skulle komma att understiga 9,000 kronor samt ehuru utskylderna för fastigheten, som år 1913 åsatts ett taxeringsvärde av 30,800 kronor, bleve avsevärda, han likväl, då även klenare gallringsvirke i denna ort vore avsättningsbart och utsikt funnes, att därigenom skogskulturkostnaderna skulle kunna inom fyrtio år till huvudsaklig del amorteras, ansåge, att skogsväsendet ej borde motsätta sig övertagandet av egendomen i dess helhet för att göra densamma skogbärande. Dock borde i sådant fall icke någon annan minskning i området ske än den redan bestämda upplåtelsen av lägenheten Ag¹ och Ag². Förvaltningsobjektet skulle i annat fall bliva för litet och förvaltningskostnaderna jämförelsevis alltför höga. Möjligen kunde likväl framdeles de spridda mosskiftena försäljas såsom för skogsbörd mindre lämpliga.

Domänstyrelsen har förklarat sig icke kunna biträda överjägmästarens ovanberörda förslag om egendomens överlämnande till skogsstaten för skogsodling, helst det ofta visat sig svårt att uppdraga skog å gammal åker i vanhävd, och har styrelsen icke ansett sig av vad för övrigt i ärendet förekommit hava anledning att frångå sin förut beträffande ifrågavarande egendom gjorda hemställan.

Departements-
chefen.

Ehuru jag befarar, att svårigheter komma att möta för en försäljning av återstående delar av ifrågavarande egendom, anser jag mig emellertid i anledning av vad riksdagen i sin berörda skrivelse anfört nu böra tillstyrka, att försök göres med styckning av egendomen i smärre jordbrukslägenheter. Härvid torde böra läggas till grund det för-

slag i detta avseende, som av 1911 års uppskattningsnämnd alternativt framlagts.

På de av uppskattningsmännen vid den senast hållna förrättningen å egendomen anförda skäl bör enligt min mening vid försäljningen av de lägenheter, i vilka egendomen enligt berörda förslag är avsedd att fördelas, tillämpas sådant förfarande, att den enda med byggnader försedda lägenheten, nämligen litt. Ad, utbjudes till försäljning först sedan övriga lägenheter blivit försålda.

Uppskattningsmännen synas i sitt förslag till försäljningens anordnande hava utgått från att lägenheterna skulle säljas å auktion. Med avseende därå att de åsatta saluvärdena uppgå till jämförelsevis låga belopp, håller jag emellertid före, att lägenheterna böra försäljas enligt de för upplåtande av egnahemslägenheter stadgade grunder, och kommer alltså, vid bifall härtill, försäljningen att i första rummet ske genom infordrande av köpeanbud.»

Utskottet, som ej funnit något att erinra mot nu förevarande framställning, hemställer,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition.

Stockholm den 16 juni 1914.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

Vid slutbehandling inom utskottet av de i utlåtandena nr 18–22 omförmälda ärenden hava närvarit: herrar Persson, Ericsson, Odelberg, Pers, Fahlén, Lindblad, Holmquist, Nilsson i Tånga, Öberg, Kronlund, Ingeström, Barthelson, Tysk, Wallentin, Bosson och Nilsson i Linnås.